

Ο Χριστός και ο θάνατος νέων ανθρώπων

/ Γνώμες

Ποια συμβουλή ή προτροπή χειρότερη από το «μη κλαίε», θα μπορούσε να δοθεί σε χήρα γυναίκα που πηγαίνει να θάψει το μονογενή της;

- του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Αλλά αυτός που τη δίνει είναι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου! Φαίνεται πως δεν ήταν μόνο για παρηγοριά αλλά και ως προάγγελμα σ' αυτό το «νεανίσκε, σοι λέγω, εγέρθητι».

Δεν μπορείς να το πείς σε παρόμοια περίπτωση, γιατί τέτοια εντολή δεν μπορείς να δώσεις. Κι ως εκ τούτου το «μην κλαίς», που λες σε μάνα που θάβει το παιδί της ή άλλη περίπτωση μεγάλου πόνου, είναι δείγμα καταπίεσης συναισθημάτων.

Θα μπορούσε να είναι και προσπάθεια να μην μπείς στη διαδικασία να πονέσεις. «Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου». Ποιος μπορεί να ερμηνεύσει τις ενέργειές του και τα βαθύτερα κίνητρά του;

Η ανάσταση από το Χριστό ενός νεαρού που τον παίρνουν στον τάφο, δημιουργεί το ερώτημα: πως αφήνει τόσους νέους και τόσα παιδιά να καταλήγουν στον τάφο;

Ο θάνατος οποιουδήποτε ανθρώπου δεν είναι έργο του Θεού. Δεν μας δημιούργησε για να πεθάνουμε. Γι' αυτό και δεν τον θέλουμε, αγωνιούμε όταν πλησιάζει και τρέχουμε στους γιατρούς για να τον προλάβουμε. Ο διάβολος, όμως, κατάφερε να μας πείσει ότι ο Θεός τον έδωσε ως τιμωρία.

Ο δικός μας Θεός «πεθαίνει για να ζήσει ο κόσμος». Από την Ανάστασή Του και μετά ο θάνατός μας έγινε μετάβαση στη Ζωή. Ο πόνος για το χωρισμό υπάρχει, όπως υπάρχει και η αιωνιότητα, η άλλη διάσταση Ζωής, που η νεκρανάσταση του γιού της χήρας της Ναΐν προαναγγέλλει, όπως συμβαίνει με κάθε θαύμα – σημείο της ερχόμενης ασάλευτης Βασιλείας Του.

Πηγή: pemptousia.gr